

**Η κυρία Φασούλη
τάς κυρίας πρόσκαλει.**

Σηκωθήτε, θηλυκά,
σηκωθήτε δώστε τράκο,
και θ' μπλέψωμε κακά
μὲ τὸν Τριανταφύλλακο.

Προσκαλεῖ τοὺς ποδογύρους ἡ κοκκάνα Φασούλινα,
μᾶρς ὅτον Τριανταφύλλακο νὰ τοῦ βράλωμε φωνή,
μᾶς ὅταν θέτρα δὲν θίλει νὰ φορούμε καππελίνα
κι' ἐμποδίζουμε τοὺς ἄνδρες νὰ κυττάσουν ὅτη Σκηνή.

Εἴδες Ὑπουργός κι' ἔκανει!
μαρφωτής ἀλθεία φίνε.

Μόλις ἔδους τὸν όρκο τάβελε μὲ τὸ φυστάνι
γάν νὰ τὸν εἰσοῦν φωστήρα τὸν ἵκαντρικ νὰ κάνῃ,
και τυρίνει πρώτα πρώτα μὲς ὅταν τοῦ μας τὰ χάλια
μεταρρύθμισι νὰ φέρῃ ὅτη γυναίκεια τὰ κεφάλια.

Σηκωθήτε, σηκωθήτε,
και μ' ἔμεν ἀρμάτωθήτε.
Βάλετε τὸ καππελίνο,
πάρετε και τούμπελινο,
κι' διας γιὰ τὸν Ὑπουργό^ν
μὲ τὸ βίδια μας γοργό.

Σηκωθήτε πέρα πέρα,
κι' διας μας σὰν Βρυννής
μὴν ἀφήσωμε κανεὶς
νὰ μᾶς πάρη τὸν ἄντρα.

Μᾶρς ὅτον Τριανταφύλλακο κάθε κάποιος, κάθε φούστα,
τῶν σχυλῶν κρημανταλέων πῶς σᾶς φίνονται τὰ γυνῆτα;
νὰ γελάτε σὰν ἀκούτε τῶν φρενιλίων τὰ δίκρα,
μεταρρύθμισις ἡς γίνη γιὰ τὰ καύκαλα τάντρικα.

Διν θὰ τὸν παρεκκαλέσω
μι λιγότερο γι' αὐτὸ,
και καππέλε θὰ φορέω
νάναι κάστρο κιντρό,

και ὅτον θίαστον μὲ γειτόνιστας; ἀντάμα, μὲ οὐδέν;

κι' διν τοδινοῦν ἡς βγάλων εἴω τίτοια νιτοτύκη μαντάμα,

Σηκωθήτε, πεταλούδαις,
πρὶν νὰ πεδίωμε δουλειάς,
μά και σεῖς η καππελούδαις
δύσσετε του καππελέας.

Πρώτη τρίχω και πτήση,
μᾶρς ή κάθε καππέλου,
τίτοια δὲν περνοῦν δῶσ
και νὰ τὰ πουλάξ αλλοῦ.

Σηκωθήτε σηκωθήτε, γιατὶ τάχα ποιός τὸ ξέρει
διν δὲν τούληρ μιὰ φορά
και προστάξει τοσαρά
ὅτον περίπατο νὰ βγαίνουν η κυρίαις μὲ τοσηπέρι:

"Αν και λέγωμαι μαντάμα, γιὰ τὸ θηλυκό τὸ γίνος
Ἐλληνής Ζάν-Τάρκ θὰ γίνει κι' Αύρηλιανή περήνος.
Προσφήθη, μου Πειριλέστου μὲ τῆς άλλαις ἔτοιμάσσου,
Μίραρχον τῆς στρατιᾶς μου τῆς μαχίμου θὰ σι κάνω...

κρίμα, Τριανταφύλλακο, ποῦ μυρίζει τόνομά σου,
κι' ἐπρεπε λουλούδι, νάσσει στὰ καππέλα μας ἀπάνω.

Κρίμα ποῦ στῆς κεφαλής μας ζευμαλίνεις τὸν μπαζέ
και θερρεῖς μ' αὐτὸ φιγούρη πῶς θὰ κάνης και σουξέ.

Τέτοιο ἔσφινικ ποτὲ μου
δεν ἐπρόμεν' ἀπὸ σίνα,
νούλι, ίρδη, ἀγαπηταί μου,
μὲ τὰ μάτια πυρομένα,
κι' ἐστω κάθε καππελίνη περβόλι και φωλιά,
νὰ φυτρώνουνε λουλούδια, νὰ κουριγίζουνε πουλιά.

Χειραρίτησις χαράζει
και κανεὶς μη μάς πειράρη.
Σὲ καλό σου, Νικολάκη, κι' ίλα λίγο στὰ μπαλά σου,
με Μαρκόδηρας μην τὰ βάζεις νὰ μην οὔρες τὸν μπελά σου.

Κι' ἀν τοὺς δύναμες δὲν ἀφίνουν τὰ καππέλα μας τὰ κάστρα
τὴν παράστασι νὰ βλέπουν και τοὺς κάνουμε χαλάστρα,
τῶν θέτρων τῶν ποικίλων δη μη λέγωνται θαυμῶνες
κι' η κυρίαις νάναι μόνιας.

Μᾶρς ὅτον Τριανταφύλλακο... σητήτε πάρ' ισι πάρ' λα,
τὰ καππέλα σας δίδρια και τῆς φούστας σας φηλά.

**Παράστασις Θεατρική
μεγάλη και μοναδική.**

Σεράντα χρόνοι πέρασαν δόλιληροι πρώρων
ἀρ' ής ἀνήβλε τὴν Σκηνήν ὁ Γεωργίης Νικηφόρος,
κι' ἕσπερόπει τὸν γέλωτα κι' ήτο τεγχίτης τρέλλα
και τοινοί επευημοῦν ἀκράτηρον γέλα.

Κατ τώρα θύμα κι' ἔρματον δυστυχών και πόνων
παπηγόρης οι θρίλεροιν σωστῶν αράντα χρέων,
Θά γίνει μιὰ παράστασις ὅτον θίαστρον μεγάλη,
κι' ο Νικηφόρος δην πρήν ἐν δύρι θὰ προβάλη,
διο κι' έραις πληρώσωμεν τοῦ γέλωτος τὸν φόρον,
διο μας ειστήρια και μᾶρς ὅτον θηρόφορον.

**Έμπροδς ὅτον Αἰδονόπουλο
κάθε μας ἀρχοντόπουλο.**

'Ο Πειριλής πρὸς Φασούλην: "εγιά πές μου, κουρελάρη,
ποῦ βρήκες τέτοιο φέρμα, ποῦ βρήκες τέτοιο χάρι;"
κι' ἔκανεις διὰ στάσεως τοῦ λέγειντον πάρετον:
"εἰ Αἰδονόπουλον Μέλαθρον και Παπκαίωννον,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν δύο κατάφυτον λαμπρόνεις
κι' ήσιο σου κάνει τὸν στραβό, τὸν λαζαρίνηρον.
Σύρε νά ὅπε τῆς κοπτικῆς τάβλαντα ψαλλίδια,
τὰ νέα ψαυτικάτα, τὰ φρέσια τὰ στολίδια,
σύρε νά πήξες αὐτοὺς τοὺς δρό, ποῦ κέδουσαν διάσινα,
νά κέδουν και γιὰ εἰς κοστούς ήσκοφαν κι' έμεινα,
κι' δύο καθίνας νά ντυθῇ νά καταλάθη ντούσιο

λουστότο κι' ἀλλοιατρίσιο.

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ποῦ κατήγεντο Τσαροί,
και τὸν θέατρον τοῦ Τούρι τὸ γνωστόντον καροί,
σύντορχα μοιδούντο διαπετάστηκαν τὰ Δασορούς,
επανελίκοντος ἀνάρπτους και φογέδων πρασαρού,
κι' δους τῶν ἀγρυπνῶν εἶναι Επειτωτοί,
πηγὴ την κατε λεπτὸν δὲ τὰ πέριους αἱ ξεῖναι.